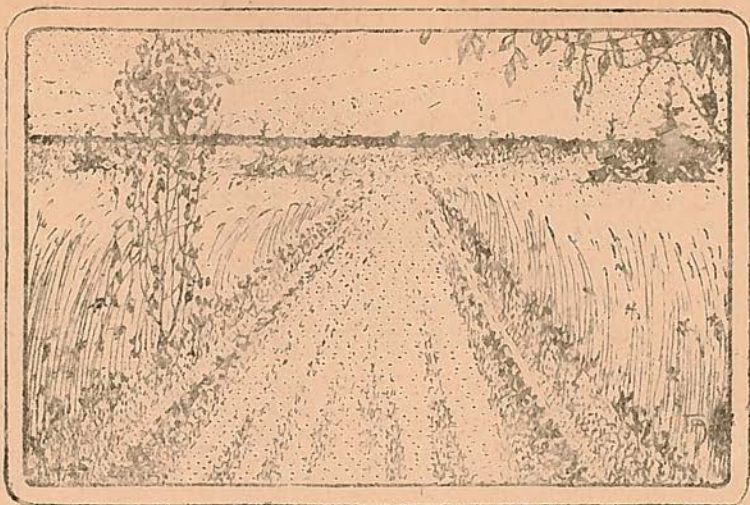

ПРОЛѢТНА ПРИКАЗКА

Разказва М. М. Р.

Далечъ задъ снѣжни планини, толкова далечъ, че даже облачетата отъ насъ не долитатъ до тамъ, имало ледено царство. Всичко тамъ е било бѣло, блѣстѣщо като отъ диамантъ, но много, много студено.

Хората въ леденото царство си живѣли спокойно и мирно, но никога не пѣли. Сърцата имъ били безъ тѣга, но и безъ радостъ. Даже и дѣцата тамъ не си играели тъй живо и весело както у насъ.

Въ това ледено царство царувалъ старъ, бѣловластъ, бѣлобрадъ царъ. Той билъ важенъ и мъдро царувалъ. Неговия замъкъ сияелъ отъ вѣчнитѣ снѣгове, въ градинитѣ цвѣтѣли само ледени цвѣта. Птички въ това царство нѣмало и никога изъ клонетѣ на леденитѣ дървета не се чували сладкитѣ имъ пѣсни.

Отъ вси страни леденото царство било заобиколено съ голѣмо, широко море и затова то било осамотено.

Когато царя билъ още младъ, той си довелъ отъ далечни страни една царкиня. Но ней било много тѣжно въ това ледено царство. Въ бащиния си палатъ тя пѣла, скачала, но рѣ ледения, блѣстѣщия замъкъ ѝ било много мъчно и младото ѝ весело сърце тѣжало